

РЕШЕНИЕ

№ 2707

гр. София, 22.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 20.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **7150** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.203 и сл. вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба А. П. И. Е. [ЕГН] от@@2@[жк]бл.326 вх.Б срещу Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ с искане да се осъди последната да му заплати сумата от 300лв. имуществени вреди, представляващи заплатените разноски за адвокатско възнаграждение по нахд №369/2013г. по описа на СРС, по което е отменено Наказателно постановление №12069 от 15.03.2012г. издадено от Началник АНД –ОПП-СДВР.

В обстоятелствената част на исковата молба –се излагат обстоятелствата, че незаконосъобразно са били наложени глоби с посоченото НП като за защитата в образуваното нахд лицето е ползвало услугите на адвокат. Твърди се, че е запратил адвокатски хонорар от 300лв., който по смисъла на закона и съдебната практика представлява вреда, която подлежи на обезвреда. С оглед изложеното се моли да се уважи исковата претенция в цялост. Претендират се и разноски пред АССГ в размер на 400лв. по приложеното пълномощно. Списък не се представя.

В съдебно заседание – ищецът не се явява и представлява.

Ответникът –е изразил становището за неоснователност на иска по изложените в писмения отговор на л.12 и писмени бележки на л.18, съображения. Поддържа твърдението, че посочения разход не е вреда, която да подлежи на обезвреда по реда на ЗОДОВ, както и дори да се приеме, че е такава –то няма данни, че подобна сума е Представителят на СГП- прокурор Г.- изразява становище за основателност на исковата претенция частично за сумата от 150лв., за която има доказателства, че е

заплатен адвокатски хонорар и в тази част предлага да се уважи иска, а в останалата да се отхвърли.

С. град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От приложеното като доказателства нахд №369/2013г. по описа на СРС се установява следното:

1. Наказателно постановление №12069 от 15.03.2012г. издадено от Началник АНД –ОПП-СДВР с влязлото в сила на 30.10.2015г. /отметка накрая на делото/ решение от 16.01.2014г. е отменено частично: в частта за наложената глоба от 10лв. на основание чл.183, ал.1 т.2 от ЗДвП, както и в частта за наложената глоба от 10лв. по чл.100, ал.1, т.4 от ЗДвП.

2. Наказателното постановление е потвърдено в частта за наложената глоба от 10лв. по чл.183, ал.1 т.1 от ЗДвП.

3. Жалбата пред СРС е подадена от адв.А. с приложено пълномощно на л.7 /оригинал/, видно от което ищецът към момента на подписване на договора 08.02.2013г. е платил в брой изцяло договореното възнаграждение от 150лв..

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО от правна страна СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

По въпроса предмет на спора има задължително тълкувателно решение, което следва да се съобрази. В тази връзка видно от ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ №1 от 15.03.2017г. по тълкувателно дело №2/2016г. на ВАС–, „при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.“.

Следователно- формално всичките елементи от фактическия състав за уважаване на предявената искова претенция са налице –пряка и непосредствена вреда, незаконосъобразен акт и причинна връзка. В тази връзка - не се споделя довода на ответника по същество, че е недопустимо да се търсят вреди по посочения ред. Безспорно преди наличието на л.63, ал.3 от ЗАНН /ДВ бр.94/29.11.2019г./ страните по нахд не са имали право на разноски, в която връзка е и постановено ТР. Редът е именно по ЗОДОВ, не и по чл.45 от ЗЗД, на която втора норма алтернативно се позовава страната и която отговорност е от друг характер, а не изцяло обективна каквато е по ЗОДОВ. Неотносимо е дали ищецът има принос или не към постановления и отменен впоследствие акт- НП. Релевантно е само обстоятелството на отмяната му като такъв. В конкретния случай- НП е отменено частично за две от наложените санкции, а третата е потвърдена. Пълномощното е общо и е за сумата от 150лв., поради което съдът намира, че основателно е до размера на 100лв. /за всяко наказание се приема разделно, че сумата по защитата е 50лв./, поради което в тази част искът следва да се уважи, а за разликата от 200лв. /до пълния предявен размер от 300лв./ да се отхвърли. Не се споделя възражението в писмените бележки касателно размера, че е неправомерно и да се намали до законовия минимум. Към момента на заплащането му същото е в пределите на Наредба №1/2004.г. и не е прекомерно.

В тази връзка съдът съобразява и на С. от 23.ноември 2017г. по съединени дела С-427/16 и С-428/15, като видно от мотивите на решението -основаният въпрос предмет на преюдициалното тълкуване е дали правото на Висшия адвокатски съвет да определя минимален размер е съобразено с правото на ПЕС и отговорът е отрицателен. Това е така, защото при определянето на такъв размер с Наредба

№1/2004г. ВАадв.С трябва да бъде носител на публична власт и тези норми за минимален размер трябва да се водят от общ интерес с възможност за ефективен контрол от страна на държавата. След като ВАДвС няма тези характеристики - С. е постановил с решението си, че тази наредба за разписване на минимални хонорари -"би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл.101 §.1 от ДФЕС". В тази връзка –изводът е, че съставът може да определи и възнаграждение под законоустановения минимум, ако счете, че същото не е в пропорционален и справедлив размер по чл.36, ал.2 от ЗА. Подобни параметри не се установят конкретно за платено адвокатско възнаграждение в общ размер на 150лв. за трите санкции.

Относно разноските пред настоящата инстанция –претендират се само платеното адвокатско възнаграждение от 400лв., не и платената д.т. от 10лв, като относно това възнаграждение съдът намира, че видно от чл.8, ал.1 т.1 от Наредба №1/2004г. минималният размер за защита е 300лв., поради което платените 400лв. не са прекомерни, не са непропорционални и не са несправедливи, поради което следва да се присъди в цялост.

С оглед изложеното – СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.1 от АПК

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ да заплати на А. П. И. Е. [ЕГН] от@@8@[жк]бл.326 вх.Б - сумата от 100лв. /сто лева/ имуществени вреди, представляваща частично заплатените разноси за адвокатско възнаграждение по нахд №369/2013г. по описа на СРС следствие от отмененото като незаконосъобразно Наказателно постановление №12069 от 15.03.2012г. издадено от Началник АНД –ОПП-СДВР, а именно в частта за наложената глоба от 10лв. на основание чл.183, ал.1 т.2 от ЗДвП, както и в частта за наложената глоба от 10лв. по чл.100, ал.1, т.4 от ЗДвП.

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата от 200лв. до пълния му предявен размер като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на А. П. И. Е. [ЕГН] от@@12@[жк]бл.326 вх.Б, сумата от 400лв. разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба чрез АССГ пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му. Да се изпратят преписи на страните.

След влизане в сила на решението -да се върне нахд №369/2013г. на СРС, приложено за послужване, поради отпадналата необходимост.

Съдия: